

עמ"י

בית המשפט המחוזי
בירושלים**העורר:**

ע"י ב"כ עו"ד שנהב אילון ו/או עו"ד חיים רוט
ז'בוטינסקי 50 גבעת שמואל
טל': 054-9475678, פקס: 077-4448420

- נ ג ד -

המשיבה:

משטרת ישראל
תחנת משטרת בית שמש
פקס: 076-8601058

ערר דחוף על מעצר ימים

מוגש בזאת הודעת ערר על החלטת בית המשפט השלום בירושלים (כבוד השופט א' לנג) מיום 14.8.24 (להלן: "בית משפט קמא") בתיק מ"י 19247-08-24, שבו הורה בית המשפט קמא על מעצרו של העורר עד ליום 18.8.24 בשעה 12:00.

מצ"ב החלטת בית המשפט קמא נשוא ערר זה, מסומנת א'.

מצ"ב בקשת המעצר מסומנת ב'.

רקע והליכים קודמים:

1. העורר נעצר יחד עם אדם נוסף משיב 1 (להלן: "משיב 1") בדיון ביום 6.8.24 בחשד לגניבת משאית.
2. העורר שיתף פעולה באופן מוחלט עם גורמי החקירה, מסר גרסה סדורה ומוצקה כי לא גנב את המשאית, אלא נשכר על ידי אחר על מנת לנהוג במשאית ממגרש רכבים בעיר אשדוד ועד לעיר חברון בתמורה לתשלום כספי.
3. העורר מסר את אותה גרסה שמסר משיב 1, בחקירה, דבר זה בא לידי ביטוי בבית משפט קמא.
4. כך למשל, הן העורר והן משיב 1 נעצרו ע"י משטרת ישראל כאשר הם נוהגים כל אחד במשאית וזאת לאחר שנמסרו להם מפתחות מקוריים וקוד להתנעת המשאיות והכל ללא ביצוע כל פעולה שיכולה ללמד על פריצה אלימה למשאית או על גניבה שלה.

5. לא זו אף זו, השניים קיבלו את המשאיות במקום ציבורי בשעה מוקדמת ובלא כל נסיבות מחשידות המלמדות על גניבה.
6. בדיונים שהתקיימו בבית משפט קמא ביום 7.8.24 וביום 11.8.24, האריך בית משפט את מעצרו של העורר ושל משיב 1 וזאת מחשש למסוכנות ושיבוש הליכי חקירה.
7. ביום 14.8.24 במסגרת דיון הארכת מעצר שהתקיים בעניינו של המערער הביאה המשיבה לפתחו של בית המשפט הצהרת תובע, במסגרתה ביקשה המשיבה הארכת מעצר של 5 ימים נוספים, וזאת בהתאם לסעיף 17 (ד) לחוק המעצרים. בעניינו של המערער ובעניינו של משיב 1 ומשיב 3- מאור משה כחלון שנוסף באותו יום לבקשת המעצר.
8. סעיף 17 הנ"ל קובע, כי הארכת מעצר כנ"ל לא תתבצע אלא אם כן שוכנע בית משפט כי ישנה עילה לכאורה למעצר עד תום הליכים.
9. במסגרת הדיון שהתנהל בבית המשפט קמא ביום 14.8.24, עלה כי העורר שמר על גרסתו בכל חקירותיו, כאמור גרסה סדורה ועקבית מרגע המעצר.
10. עוד עלה כי, לעורר נערכה חקירה נוספת במסגרתה התבקש לזהות אנשים במסדר זיהוי. בהליך זה, חרף היותו חקירה לכל דבר ועניין לא ניתנה לעורר זכות ההיוועצות ואף כי ביקש מיוזמתו להיוועץ בעורכת דינו, נמנע הדבר ממנו.
11. כמו כן, במסגרת הטיעונים טענה ב"כ העורר כי החקירה בעניינו של העורר הסתיימה ומשום שהחקירה הסתיימה ואין כל חשש לשיבוש הליכי חקירה, יש להורות על שחרורו של המשיב לחלופת מעצר מרוחקת ממקום ביצוע העבירה, בכפר לקיה בדרום, וזאת עד הדיון שיתקיים ביום 18.8.24.
12. בית משפט קמא עצמו בהחלטתו מיום 14.8.24, קבע כי ברחל ביתך הקטנה כי בעניינם של העורר ומשיב 1, אין כל חשש לשיבוש הליכי משפט ולפיכך אין עילת מעצר מסיבה זו.
13. לגבי עילת המסוכנות בית משפט קמא בעצמו הדגיש כי, עניינו בעבירת רכוש בה מידת המסוכנות היא פחותה וזאת מאחר שמדובר באירוע אחד בודד.
14. חרף האמור לעיל, וחרף העובדה כי מדובר כדברי בית משפט קמא באירוע בודד, עבירת רכוש, ללא תחכום מיוחד, בחר בית משפט קמא לאבחן בין העורר למשיב 1, בכך שעצר את העורר ושחרר את משיב 1.

15. יודגש כי השניים חשודים באותה עבירה באותן נסיבות בדיוק ועריכת הבחנה בניהם מנוגדת לעקרון השיוויון בפני החוק, לעקרון ההגינות והצדק, ולפסיקת בית משפט העליון כפי שבאה לידי ביטוי בהלכת פלח (בש"פ 3520/21 מדינת ישראל נגד חיים פלח):

"כידוע עיקרון השיוויון חולש גם על הליכי מעצר עד תום הליכים (ראו למשל בש"פ 7179/15 פירלוב נ' מדינת ישראל, פסקה 12, בש"פ 4212 לוי נ' מדינת ישראל, פסקה 22, בהקשר זה יש לבחון האם קיים שוני רלוונטי המצדיק את ההבחנה בין הנאשמים (ראו בש"פ 5428/14 מדינת ישראל נ' ניג'ם, פסקה 16, במקרה שבפני, מתעוררת התלבטות מאחר שכדברי המדינה, למשיב יש עבר פלילי ואילו לנאשם הנוסף אין. יחד עם זאת, נתתי דעתי לכך שעברו הפלילי של המשיב אינו בעבירות סמים מהסוג המיוחס לו כעת, ואף טיב ההתנהגות העבריינית המיוחסת לו אינה מתבצעת באופן הרגיל מן הבית".

16. המשיבה הגישה ערר על שחרורם של משיב 1 ומשיב 3, שנידון בפני כב' השופטת מ' אילני. בית משפט המחוזי דחה את הערר וקבע כי נוכח אופי העבירה המסוכנות איננה ברף הגבוה.

מצ"ב החלטה מיום 14.08.24 מסומנת ג'

נימוקי הערר:

17. שגה בית משפט קמא, עת עשה הבחנה בין משיב 1 למשיב 3 והעורר, לשחרר את הראשונים ובעצרו את העורר.

18. על אתר ייאמר, העבירה בה נחשד העורר בנסיבות הקיימות אינה מקימה עילת מעצר.

19. ודוק, הנחיית פרקליט המדינה 5.24 קובעת מפורשות (סעיף 20 - שיקולים הקשורים בסוג העבירות בהן מואשם הנאשם) כי:

ניתן לשקול להסתפק בשחרור לחלופת מעצר, או במעצר בפקוח אלקטרוני תחת מעצר מאחורי סורג ובריה, בסוגי העבירות הבאות:

ג. עבירות רכוש ועבירות כלכליות, גם אם בדרגת חומרה משמעותית, ובלבד שנסיבות ביצוע העבירות אינן מלמדות על מסוכנות גבוהה שאינה מאפשרת להסתפק בתחליף למעצר מאחורי סורג ובריה (כגון: עבירות

ברמת תחכום גבוהה, עבירות בהיקף חריג, עבירות שנעשו לאורך תקופה

ממושכת או עבירות שפוגעות בצורה קשה בביטחון הציבור ושלום)

ברי, כי, עניינו של העורר נופל בדיוק בגדר סעיף זה, ולפיכך דינו להישקל בחיוב לחלופת מעצר.

20. לא זו אף זו, בהתאם להלכת רוסלן [REDACTED] הרי שעבירות רכוש, בנסיבת ייחודיות בלבד יקימו עילת מעצר, וברי כי, המקרה דנן איננו נופל בגדר נסיבות אלו, לא ברמת התחכום הנמוכה לא בתכנון וכו'.

21. בית משפט קמא, ערך אפליה בין המשיבים וזאת מאחר ולטענתו לחובת העורר רובץ עבר פלילי מכביד בעבירות רלבנטיות.

22. על אתר יאמר, הדברים אינם נכונים. שגה בית משפט קמא עת שלל חירותו של אדם מנימוק זה וזאת כאשר עברו של העורר רחוק מלהיות מכביד ורלבנטי.

23. ודוק, לעורר הרשעה **אחת** משנת 2015, (עתידה להתיישן בעוד כשנה) בעבירות שעניינן הסעת שבח"ים וקבלת רכוש גנוב.

24. ברי כי, אין מדובר בעבר פלילי מכביד רלבנטי. גם למשיב 2 הרשעה בהסעת שבח"ים משנת 2017, אין כל סיבה לפגיעה כה חמורה בעקרון השיויון כאשר מדובר בהבדלים כה זניחים ברישומם הפלילי הרלבנטי של השניים.

25. העורר הינו בחור צעיר, מקים בשנים אלו את משפחתו, אב לארבעה ילדים רכים בשנים, אב מסור לילדיו, איננו עבריין שמורגל בתנאי מעצר.

סיכום:

26. לא ברור, הכיצד מקבל בית המשפט החלטה כה גורלית בדבר חירותו של העורר, על בסיס עבירה דומה שבוצעה לפי דברי העורר בשנת 2015.

27. בעניינו בעבירה האחרונה ברישומו הפלילי הקשורה לעבירה הנוכחית הינה כאשר העורר היה כבן 25, דהיינו צעיר בגיר.

28. שגה בית המשפט קמא עת הורה על מעצרו של העורר ועל שחרורם של המעורבים הנוספים וזאת כאשר ישנה פסיקה חד משמעית של בית המשפט העליון, בש"פ סלח 3520/21, אשר הורה על שיויון בן עצורים אשר עצורים באותה פרשה, גם כאשר קיים עבר פלילי לאחד מהם.

29. שגה בית המשפט קמא משהורה על מעצרו של העורר בשל טענה לקיומה של עילת מסוכנות שיכולה להצדיק מעצר עד שיוגש כתב אישום, וזאת בפרט לאור הנחיית פרקליט המדינה 5.24 הנ"ל.

30. לאור כל האמור לעייל, מתבקש בית המשפט הנכבד, להתערב בהחלטתו של בית משפט קמא ולהורות על שחרורו של העורר.

31. יהא זה מן הדין ומן הצדק להיעתר לערר.

32. בית המשפט הנכבד מתבקש להורות על זימון העורר לדיון באמצעות ויעוד חזותי.

שנהב אילון, עו"ד
ב"כ העורר